

Аліна Сарнацька
Максим Татарчук

Одиниця любові

Дійові особи:

Перша бабуса, крашена в рожевий колір

Друга бабуса, в пальто

Третя бабуса

Кіра - молода дівчина, 17 років

Віктор - однокласник Кіри, 17 років

Мати Галина Іванівна - мати Кіри, 40 років

Батько Петро Дмитрович - батько Кіри, 40 років

Сиром'якін - фашиський виблядок, голова тимчасової
російської міської фашиської адміністрації

Солдат

Окупований Ізюм

Дятли

Три бабусі в правому куті сцени, або на помості над сценою, на пластикових стільчиках під синьою фарбованою стіною. Всі три в'яжуть.

Перша бабуса, крашена в рожевий колір: і ана на міня вот так вот прямо в глаза нагло смотрит

Всі хором: От паскуда!

Перша бабуса: сіла і сидить. нет, ну ти представляеш? сіла і сидить, як засватана! А він навколо неї крутиться, кофе їй робить. А я свого сина не так виховувала.

Всі хором: От паскуда!

Перша бабуса: Сиділа, сиділа, і тут як заверещить «таракан!» і так голосно, ніби той таракан їй жопу відгризає. і на міня вот так вот прямо в глаза нагло смотрит

Всі хором: фу

Перша бабуса: я сразу поняла, що у них там собитія стрімительно розвиваються

Друга бабуса, в пальто: А ви помітили, як зараз вобще всі події стремительно розвиваються? це час такий. такий час.

Третя бабуса: ти обіцяла рецепт, цей вот, корисного для здоров'я пірожного

Перша, достає телефон, одягає окуляри: щас, щас знайду, ти пишеш? Пиши. Так, рецепт хелсі брауні - два яйця, дві столових ложки какао, дві столових ложки крохмалю або три столових ложки мигдалевого борошна, п'ятдесят грам темного шоколаду, це значить на пачці має бути написана цифра більше ніж вісімдесят п'ять відсотків какао, це зазвичай отак зверху в углу пише. Так, дальше, ти пишеш? Пиши - без цукру, дві столових ложки еритритолу, дві столових ложки йогурту 2% або грецького, половина столової ложки розпушувача, щіпка солі, ваніль, дві столових ложки яблучного пюре для вологи.

Третя: от спасіба, от спасіба!

Друга: так война же

Третя: і шо? не жить тепер?

Друга: Живіть канешно, живіть. якщо у вас гроші єсть на чорний шоколад з більше ніж вісімдесят п'ять відсотків какао, то ви канешно живіть. А у простих пенсіонерів нема таких грошей.

Перша: Заспокойся Ніна

Друга: Та я спокойна

Третя: і води вже майже немає. ви встигли набрать собі?

Друга: сьогодні в школу прилетіло, ви знаєте? в школу

Перша: це вночі було. вночі там нікого нема

Друга: школи вобще-то як укриття використовуються

Третя: а вахтер? там міг бути вахтер

Друга: в мене вікно чуть не вибило. я прям всім тілом відчула цей тиск на вікна

Перша: Заспокойся Ніна, скоро буде тобі вода. До речі про Грецію. Там тепло і єсть вода.

Друга: А подитій вже нема.

Третя: Що правда, то правда. Всі подитія в основному тут.

Сцена I

Дівчина з відром води і шваброю виходить на сцену. Ставить відро і швабру. Уходить. Виносить три пляшки з м'якими засобами. Дістає з кармана пакетик з двома волоськими горішками, обережно кладе їх собі в рота, надягає маску, резинові рукавички. Виливає по черзі в у відро вміст пляшок. По кімнаті проходить батько.

Батько: я буду зайнят, буду зайнят в саду, не турбувати мене, бо я буду займатися справами важливими в саду через які я буду зайнят. Через це мене не турбувати, бо буду зайнятий в саду справами, тому мене не слід турбувати. Так, донечко моя, я буду в саду займатися справами, дуже важливими справами, дуже важливими, побачимося ввечері. Я пішов.

Батько уходить.

Кіра починає прибирати кімнату і говорить з посиленою артикуляцією:
У четвер четвертого числа о четвертій дня у центрі столиці садівник розсадівникувався. Та так розсадівникувався, що разом з садом троянд висадив ще й сад азалій, сад каприфолій та розарій у садочку навпроти, потім ще навпроти, та ще навпроти. Там, де росла липа біля Пилипа, який жив із Пилипицею та пилипеленятами. Якраз із пилипеленятами у цей час пиляв Пилип поліна з лип. Притупив пилку Пилип. А потім Пилип і Пилипко поливали липки. Виросли липки й у Пилипа, й у Пилипка. А Пилипиця напекла пироги перепечені...

Різно відчиняються двері та б'ють прямо в стару велику шафу. Входить мати з велосипедом. Шафа шатається і страшно скрипить. Обидві жінки спостерігають за шафою. Мати хреститься. Шафа

перестає шататися. Мати ставить велосипед біля стіни.

Мати: Скіки раз я йому казала розпилять її і винести. Фух. Да. Я знайшла аптеку. Але тільки завдяки Толіку. Вхід з торца. От звідки я маю знати що таке цей торець? От ти знаєш що таке торець?

Кіра підбігає до мами. Щось нерозбірливо каже

Мама: що ти кажеш? зніми маску

Кіра знімає рукавичку, потім маску. І знов щось каже нерозбірливо

Мама: і витянь горіхи з рота

Кіра витягає з кишені гігієнічний засіб для рук, наносить на руки, дістає пакетик, кидає туди горіхи.

Кіра: ну я тільки помила підлогу, а ти велік сюди завела

Мама: вибач мене, я не подумала, я зараз виведу. Я завела щоб не вкрали.

Кіра: не треба вже, що ти казала про торець?

Мама: нічого

Кіра: не ображайся, вибач мені, вибач, продовжуй!

Мама мовчки розбувається, проходить до стільця який самотньо стоїть в коридорі, сідає

Мама: я заплуталась, каталась-каталась, об'їздила полеклініку кілька разів, шукала той торець, я не поняла що за торець, що це взагалі таке?

Кіра: Забула, блін, таке знайоме слово.. Може ліцо?

Мати: Ліцо?!

Кіра: Ліцо. Ну тіпа кажуть "получить в торець"

Мати: Та яке ліцо, я шукала торець там де поліклініка, в том сіром зданії буквою П, де ота "весела грушка" була, помниш? Ми там іще з твоїм батьком познайомились, під тим магазином. Тьотя Льоля вчора сказала, що там аптека працює

Кіра: Може торець як ліцо у лікарні?

Мати: Проїхали. Короче, слава Богу я зустріла Толіка, оце тільки завдяки йому знайшла торець і купила лікарства батьку. А тепер от - шина.

Показує на велосипед.

Мати: Я їду, якраз повз ринок, а там рускій блокпост, прямо переді мною бачу їде машина і я впізнаю що це самого Сиромякіна, тьфу, навіть зовні на гроб похожа, гроб на кольосіках. Хай би швидше цього фашиського виблядка в гроб поклали. Він до сусідки нашої самолічно приходив золото шукать, ти представляєш який подонок? Так от, я притормажую, а перед блокпостом якісь діталі машини валяються, а один хер, прости господи, солдат мені махає, а я - хрусь і наїхала.

Кіра: Батько зробить.

Мама: Якщо клей в гаражі ще є. А де батько?

Кіра: В садку. Мені вже страшно стає, в нього щось. Знов.

Мама: Я розумію, Кіра, але хай собі сидить в садку, йому явно там легше стає. І винеси з хати фікус, скільки раз тебе просить? Поки в хаті стоїть фікус - в молодій дівки жениха не буде.

Друга бабуса: Краще б шоу Холостяк подивились. Ну чесне слово. Там хоч про любов.

Перша: Ну може Вітька прийде і стане цікавіше. А ця Кіра один в один моя невістка. Та така ж безтолкова, прости господи. Каже "у мене депресія" і лежить, жопу гріє об батарею. У мене може тоже депресія, від тупого вираження її ліца. Вчора борщ варила і знаєте що вона робила з капустою?

Всі хором: що?

Перша: Вона її теркою терла!

Всі хором: от паскуда!

Перша: Я спокійно, з материнською любов'ю їй кажу - що ж ти дитино робиш? Візьми поріж ту капусту, зроби нормально, ти ж тепер хазяюшка в хаті. Ну, правильно?

Друга: А вона?

Перша: А що вона? Глазами оцими своїми коров'ячими на мене дивиться нагло

Третя: І що?

Перша: і всьо.

Друга: Ужас. А скоро Вітька прийде? Я теж про любов хочу. Ну, знаєте, щоб романтика.

Третя: Вчора он в школу прилетіло, яка романтика?

Перша: так війна же

Друга: і що? не жить тепер? наоборот, в войну саме врем'я для романтики.

Перша: Кстаті, а що там по світлу? Коли вклучать світло?

Друга: Хтось взагалі, щось робить? Якісь ремонти? Не, бо вони зайняті – крадуть! Крадуть наші гроші!

Третя: Ніна, успокойся!

Друга: Та я спокійна, можу я телевизор подивитись ввечері чи не можу? За свої податки.

Перша: Накапай їй валокордін

Третя: Валокордін це наркотики.

Друга: Це що вже за новості?

Третя: Валокордін придумали советські власті, щоб старші люди раніше помирали і їм пенсії не треба було платити.

Перша: ну це вже глупості

Друга: а хто знає, коли буде опалення?

Перша: тут не вгадаєш.

Сцена II

Батько сідає під дерево з чашкою чаю. Дятел починає вистукувати ритм – крапка, крапка, крапка, крапка... Батько панікує, спішить, роняє чашку, похапцем дістає записник, записує .

Батько: "вело..." тире, тире, крапка, крапка... ага

Батько шукає в книзі і записує.

Батько: крапка, крапка, тире, тире... це літера... "В", дібільна літера... добре... Так, далі – тире, крапка, це я вже знаю, виходить "Велоси..." далі – крапка, тире, це буква "а", з дитинства її помню. "Велосип...", хм... ти не зна... та знаю я, чого це я не знаю... Крапка це "е"... "Велосипе...", хм...

Дятел стукає – крапка, крапка, крапка, крапка... Батько слухає і шукає в книзі.

Батько: це "Де", виходить "Велосипед"... Пане дятле, до чого тут велосипед?

Дятел вистукує той самий ритм...

Батько: я поняв що я щось маю зробити на велосипеді, але що саме?

Дятел починає стукати нове повідомлення. В цю мить в садок виходить мати, дятел заговкає.

Мати: з ким ти розмовляєш?

Батько: я ж просив, мені треба побути самому

Мати: я купила тобі... забула як називається препарат... він для того щоб заспокоїти твою нервову систему

Батько: зі мною все добре, я не хочу знов пити таблетки

Мати: Може спробуєш? Хоча би два тижні? Я ж бачу, що знов як того року.

Батько: ні!

Мати: да!

Батько: Може ти відчепишся будь ласка?

Мати: Пий кляті таблетки! До речі я шину на велосипеді пробила, подивись чи в гаражі єсть клей. І зроби.

Мати дає батькові пігулки. Батько робить вигляд що п'є. Викидає таблетку коли вона відвертається, щоб іти.

Мати: (дивиться на глядачів та урочисто оголошує): А зараз – монолог про кохання!

Мати:

“Ти спонукаєш мене.

Це через тебе я обрізаю кутікулу, фарбую сиві корені волосся (щомісяця!) і купую новий ліфчик. Не комплектом до трусів, але ти вже не перегібай.

Нормальні труси. Головне, що ліфчик новий. Через тебе я мажюкаю синю сиворотку під крем на лице і роблю вправи для підтяжки щік, отак, знизу вверху.

Через тебе мені соромно думати: «хай би краще вже прилетіло і все». Я, звичайно, думаю. Але соромлюсь. Через тебе я в садку саджаю мальви, біля цибулі. Це через те, що ти спонукаєш мене і це ніби штучне дихання рот в рот. Ти знаєш, що штучне дихання не рекоменоване при наданні домедичної допомоги в зоні бойових дій? Я дивилась відео в тіктоці, на другий день великої війни, і там інструктор стукав по столу воротком турнікета і казав: «При таких (тут стук) травмах (стук) це не (стук) спрацює (знову стук)». Виходило неритмічно. Ми вже два місяці в зоні бойових дій і це працює. При моїх травмах це працює. Я в садку саджаю мальви, біля цибулі. Спонукай мене. Спонукай."

Мати знов повертається до нього.

Мати: Ти випив, чи знов викинув, як торік? Дивись мені – я тебе здам лікарям. Так і знай. Здам тебе. Будеш сидіть в лікарні, як той дятел. І стукати додому телеграми.

Стукає по дереву. Дятел стукає у відповідь.

Мати: Що це, дятел?

Батько: Тут нікого нема.

Мати: Ти точно випив таблетку?

Батько: Точно-точно! Що я – дурень?

Мати: Дивись мені

Мати йде.

Батько: Причепилась до мене як та піявка. Я – нормальний. Це просто ситуація ненормальна.

Батько раптово сідає дуже прямо, закриває очі і з чіткою артикуляцією дикторським голосом говорить:

Батько: І до ситуації навколо міста Ізюм.

2 березня 2022 року Генштаб повідомив, що на Слобожанському напрямку до 16 БТГр окупантів продовжують наступальну операцію на Ізюм.

"По містах і селах Ізюмського району постійно завдаються ракетні та авіаційні удари! За минулу ніч маємо 9 загиблих, із них двоє дітей".

4 березня, російські окупанти бомбардували місто усю ніч, і зараз під Ізюмом триває бій. Немає опалення та електрики, пропадає зв'язок.

Руйнування мирної інфраструктури: вечірня школа, Локомотив, медучилище, Ізюмська дистанція колії

7 березня. Центр міста практично стертий. Немає світла, газу, тепла. Немає харчів.

Більше немає автовокзалу, суду, залізничного вокзалу, виконкому, медичного коледжу, поліції, військомату, десятків магазинів і контор, в приміщення лікарні немає вікон, в дитячу спортивну школу влучив снаряд

8 березня. Повідомлення Генштабу: "При спробі заволодіти містом Ізюм противник зазнав втрат та відійшов. Повідомлення про те, що РФ начебто захопила місто Ізюм, не відповідає дійсності.

10 березня. З Ізюма виїхали 44 автобуси. Дві тисячі людей доставили в міста Слов'янськ і Лозова.

13 березня. Критична ситуація по Ізюму, ворог пошкодив газорозподільчу станцію, відсутня можливість евакуювати мирне населення, ворог не підтверджує "зелені коридори". Люди залишаються без світла, без води, без зв'язку.

15 березня. Заступник мера: Померлих нікому ховати, вивезти людей немає змоги, терміново потрібні гуманітарні коридори

16 березня. "Зелений коридор" для Ізюма не відкрився. Окупанти обстрілюють колони

22 березня з Ізюма, який понад два тижні перебуває в облозі російських окупантів, вдалося вивести вісьмох жителів. Вони йшли пішки 15 кілометрів уздовж річки.

27 березня. Російські війська "трошки просунулися" під Ізюмом, як повідомив Олексій Арестович.

1 квітня росіяни захопили Ізюм. До повної блокади Ізюма окупантами призвела кількісна перевага ворога

8 квітня. В тимчасово зайнятому місті Ізюм представники так званої "ДНР" здійснюють незаконну перевірку документів, обшуки місцевого населення.

Батько відкриває очі та міняє позу на звичайну.

Раптом з'являється стовп світла з неба, в світлі на сцену спускається дятел.

Дятел: Я приніс тобі послання людино!

Батько: Я так і знав!

Дятел: Ти маєш врятувати Ізюм і всіх людей в ньому.

Батько: О Боже! Як?

Дятел: Я розповісти тобі пізніше, сюди ідуть.

Дятел улітає.

Батько: БОЖЕ! Як? Я? Я повинен врятувати Ізюм? Боже, як мені це зробити?

На сцену виходить Віктор.

Батько: Боже?

Віктор: А Кіра дома?

Батько: Кіра в домі

Віктор: Вам погано?

Батько: Будь ласка, не заважай, іди звідси

Батько розвертається, підходить до дерева, обіймає його, прикладає вухо до дерева. Хлопець продовжує стояти

Батько: пане дятле, ми не домовили. Розкажіть як мені врятувати Ізюм. Я знаю, я можу, я відчуваю в собі цю силу, але мені потрібна ваша допомога! Пане дятле, будь ласка, спускайтесь! Я знаю що ви там.

Батько дивиться догори, стукає по дереву.

Батько: Тук, тук! Пане дятле?!

Віктор: Може він на іншому дереві?

Батько смикається

Батько: А ну здрисни звідси, поки я тобі!

Хлопець: Та пожалуста (уходе в дім)

Батько: Пане дятле, спускайтесь. Розумієте, мені нема куди відступать від цього дерева. У мене тут дочка і дружина. В місті. Моя дружина, Галька її

звати. Вона завжди була сама гарна дівчина в Ізюмі. Я побачив її вперше біля магазину "Весела грушка", це було о третій пообіді 14-го вересня 2002-го року. І в неї була коса. Реально коса, отака, майже до попи. І такі очі ніби вона все про мене знає. Ніби вона спеціально прийшла, щоб зустріти мене біля Грушки. Ніби прийшла за мною туди по плану. Щоб створити родину. А я був не проти. Звичайно, що я був не проти! Ви бачили мою Гальку? Ви бачили яка вона красива? Я був одразу готовий створювати з нею сім'ю, прямо там біля Грушки. Якби разом із нею прийшла тітонька із РАЦСу в синьому платті з бантами і лелітками і наші батьки і всі вони спитали би мене прямо в ту мить "Петре, а чи готовий ти створити корабель сім'ї і кермувати ним через безмежні моря і океани подружнього життя", я б нічого не сказав окрім "так". Я б сказав їм "так, я готовий". Я б сказав їм "так, я готовий пройти і кермувати".

На сцену виходить мати в танцювальному костюмі.
Батько: Я тільки подивився на неї і одразу зрозумів – я готовий.

Батько (дивиться на глядачів та урочисто оголошує):
А зараз – монолог про кохання!

Батько:

"Я вибачаю Бога
За все що він зробив мені
Бо є ти.

Ти весь час мені в голові, ніби камінь, який
всунувся в празничну туфлю біля мізинця. Скільки не
труситиму – тебе не витрушу.

Ти ніби сусід, який завжди ходить курить в шостій
ранку і грюкає дверима у під'їзд прямо в середині
мого сну. Ти завжди всередині мого сну.

Ти ніби кліщ, який вліз мені в ногу. Нагло сидиш,
порушивши мої кордони.

Але ти проходиш мої кордони так легко, ніби ми в
євросоюзі:

– Стій, хто йде?

– Свої.

- Проходь."

Танцюють пристрасний іспанський танець "Румба".

Друга: І не соромно їй в такому віці жопою вертить?

Перша: Фемінізм. А памніте було шоу "Холостячка"?

Друга: Я першу ще трохи дивилась, а другу вже ні

Перша: Чого?

Друга: Ну якось було не інтєресно

Перша: Ну чого?

Друга: Ну не знаю. А після другої холостячки ще два мужика потєм вийшли і сказали що вони більше ніколи не одружаться, бо розчарувались в коханні.

Боролись-боролись за її серце, а потім вийшли і сказали що розчарувались в коханні. Мені здається їй після того шоу вобще має бути соромно людям на очі показуватись.

Третя: так не можна говорити, це мізогінія

Всі хорєм: Шо?

Третя: Мізогінія. Це коли жінок ображають.

Перша: Ніна накапай їй валокордіна

Третя: Валокордін це наркотіки.

Перша: Ти її не слухай, капай, мені кається їй недобре. Це все від фейсбуку.

Третя: А я люблю фейсбук, там інтєресно, там жизнь. Дівчата, хлопці, любов. Музиканти молоді. Мені нравиться Остап. Оця пісня "Тату, я заааакохавсяяя". І очі в нього сині.

Друга: Я колись була залетіла від одного Ромки з синіми очима. Сімнадцять год мені було.

Всі хорєм: Та ти шо!

Друга: Да. Казав - рожай, женюсь, на заводі дадуть квартиру. Але мені мамка запрітила за нього виходить і я зробила аборт.

Всі хорєм: А він шо?

Друга: А шо він? Кинув мене і женився на другій, на сусідці, що вміла собі гарні плаття шить. Отаке в неї було синє, з воланами на рукавах і зелене з оборочками отут по подолу отак і отак. Ми з нею в школі крепко дружили.

Третя: От паскуда

Друга: Така от вона гнида оказалась

Перша: Як шкода, виростила б ребьоночка.

Друга: І нічо не шкода. Ромка через год почав квасить, потім йому на заводі всі пальці на правій руці одірвало, а через три года в листопаді він жінку ломом забив

Всі хором: Та ти шо!

Перша: А як він її забив без пальців?

Друга: Ну може лівою рукою.

Перша: Це ж невдобно

Друга: Ну на pewno йому було вдобно.

Перша: Може він лівша був?

Друга: Точно не лівша.

Всі хором: А ти шо?

Друга: А шо я? На поминках поки всі пили п'яту чарку, я пішла в її кімнату і забрала синє плаття з воланами. Поміряла, воно мені як раз.

Всі хором: А далі шо?

Друга: Та нічо. Носила його ще п'ять років. Треба було і зелене взять, з оборочками. Дурна була, постіснялась.

Перша: А все-таки трохи шкода, мала б собі ребьоночка. Діти це щастя!

Друга: То-то я дивлюсь ти дуже щаслива!

Перша: Я була щаслива, поки мій син цю паскуду в дім не привів. Привів і давай навколо неї крутиться. Я сразу поняла, що у них там собитія стремительно розвиваються.

Сцена III

Кіра в кімнаті перед дзеркалом читає монолог.

Кіра: Я вас обдурила, аби страшне не сподіялося. На сполох кричати не буду. Але знайте, що кожна мить пробування вашого у келії може привести!

Кіра чує стук у вікно в сусідній кімнаті і підслуховує як мама говорить з кимось через вікно. Той хто стоїть за вікном нерозбірливо шепоче.

Мама: Толя, це ти? А чого ти по куцах лазиш? Дякую, та ти шо, дякую тобі дуже, цілих п'ять банок! А вам самим не треба хіба? А де Льоля? Ой, ой який ужас,

який кошмар! Давно? О Боже! Не знаю що сказати. Добре. Хорошо, хорошо. Тримайся, Толя. Будемо сподіватися що все буде добре. Господі, та за що ж воно оце все нам. Я прийду до вас завтра, або ти прихोдь, коли щось дізнаєшся.

В кімнату до мами заходить Кіра.

Кіра: Мам, що з тьотью Льюлей?

Мама: Поки не понятно, поки не понятно. Ось Толік нам тушонки приніс.

Кіра: Шо дядя Толік казав?

Мати: Я не пойму, не чіпай мене зараз, іди в кімнату

Кіра: Вона жива?

Мама: Я попросила тебе не чіпати мене зараз

Кіра: Ну невже не можна мені сказати що твориться?! Я і так вся напружена, шорхаюсь від кожного шурхотіння, сука, ой!

Мама: Як ти розмовляєш?

Кіра: Да, ось так я можу розмовляти, хватить зі мною поводитися як з маленькою, війна почалася, хуйня всяка літає, була інформація що з Олі і її мами росіяни познущалися, а я просто не можу заспокоїтися, від всякої хуйні дьоргаюся ночами. Я не сплю ночами, я сплю вдень, і в той же день я не сплю, а сплю в ніч. Ой ні, не сплю, бо я ж ночами, блять, не сплю.

Мама: Боже!

Кіра: Боже! Боже! І все?! все що ти можеш сказати? "Не трогай мені погано, іди в кімнату, подай валер'яну! Туди не ходи, тут не стій. Це опасно, то опасно. О, Боже, Боже!" Заїбали! Я хочу жити вже зараз. Мене може завтра ракета уб'є.

Мама: Я розумію, тобі важко

Кіра: Мені не важко.

Відчиняються двері, заходить Віктор. Двері б'ють в стару шафу. Шафа шатається і страшно скрипить. Обидві жінки спостерігають за шафою. Мати хреститься. Шафа перестає шататися.

Віктор (до матері): Доброго дня. Вибачте, я ненадовго. Ось, я приніс вам чай. Знайшов сьогодні в тому домі, де прилетіло з танка, біля "Веселої грушки"

Мама: Дякую. Та хоч би і надовго! Нема куди спішити. Як там твоя мати? Все добре, слава Богу? Ти голодний? Ви тут пообщайтесь. Я розпалю надворі піч, поки тихо.

Мати йде.

Віктор: Кх

Кіра: Кх

Мовчать.

Кіра: Скоро випускний у нас, кстаті. Був би. Якби не це все.

Віктор: Ха-ха! Випускний! В тебе одна дурня на думці.

Кіра: А про що мені нада думать?

Віктор: У нас тут вобще-то війна.

Кіра: Ти думаєш я не помітила?

Віктор: Та я просто так кажу. Война. Ти до речі за кого? Бо моя мамка досі не визначилась. Каже в росії пенсія більше.

Кіра: Ти здурів?

Віктор: Та жартую, я жартую, понятно, що ти за наших.

Кіра: Як ти можеш взагалі таке питать!

Віктор: Вибач, вибач мені. Ляпнув якусь ерунду. Ось я приніс тобі дещо.
Дає їй з карману целофановий кульочок з прикрасами.

Кіра: Це що таке?

Віктор: Та таке, мелочі. Цепка золота і два кільця.

Кіра: Це звідки? Це що?! Це з мертвих?!

Віктор: Та яких мертвих? Ти за кого мене маєш?
Знайшов сьогодні в тому домі, де прилетіло з танка, біля "Веселої грушки".

Кіра: Я не знаю, як до цього ставитись.

Віктор: Їм вже не потрібно.

Кіра: (Одягає кільце) Ну в принципі ти правий.
Дякую, дуже гарно. І взагалі дякую що приходиш, не забуваєш за нас. Я розумію, тобі важко.

Віктор: Мені не важко.

Кіра: Всім зараз важко

Віктор: Мені не важко. Важко – на фронті. Тим, хто лягає спати в полі і йому від прильотів миші падають прямо в спальник. Хто вже два тижні без свіжої води в бліндажі. Кого мали поміняти два тижні тому. Хто чекає евакуації вже добу зі джгутами на обох ногах. Хто зараз чує по радіо смерть свого друга в прямому ефірі. Тим героям, які б'ються заради нас із тобою. Важко тим, в кого загинули рідні – брат, дружина, батько, дитина. Важко тим, хто не має здоров'я вийти на двір. В мене все нормально. Я бачу людей навколо, можу встати зі стільця і можу сказати коханій дівчині «люблю». А, ой!

Кіра: Сказати що?

Віктор: (дивиться на глядачів та урочисто оголошує):
А зараз – монолог про кохання!

Віктор:

“Ти чіпаєш мене.

Особливо коли смієшся.

У мене посеред грудини маленький крючочок.

І я чіпляюсь за тебе маленьким крючочком.

Він тримає.

Я чіпляюсь до тебе.

Скажу: ти мені треба.

Ти засмієшся.

А коли ти смієшся, то дуже чіпаєш мене.

Я чіпаю твоє волосся.

Воно м'яке.

Таке м'яке, як підшва кросівок нью-беланс.

Але тільки в перші два місяці, коли вона ще не прим'ята.

Нозі в них трошки незручно, але дуже м'яко.

Твоє волосся м'яке, як перина в бабиній хаті.

Таке м'яке як пісочок на річці.

Звісно, якщо перед тим прибрати з-під свого рушничка
соснову шишку, два недопалки зі слідами губної
помади і кришку від пляшки пепсі.

Потім лягти на рушник і сохнуть.

А поки сохнеш – пальцями на ногах мацать пісок.

Мац-мац.

Мац.

М'яко.

Чіпай мене.”

Віктор: Я піду, напевно.

Кіра: Що сказати?

Віктор: Мене мама дома чекає, скоро вже шоста, стемніє, почнуться обстріли. Треба йти.

Кіра: Вітя, стій! Я хочу жити вже зараз.

Кіра підходить до Віктора і цілує його по-дитячому в губи. Віктор нерішуче обіймає її і цілує.

Кіра: Почекай, зараз, зараз.

Біжить до шафи, дістає санітайзер, пшикає йому і собі на руки. Акуратно розподіляє засіб по руках, потім одягає рукавички, продовжує цілувати Віктора і гладити його по плечах, опускається руками вниз. В сусідній кімнаті падає відро і чути голос Кіриної мами.

Мама: От курва мать! Розсипала!

Віктор: Там твоя мама!

Кіра відстрибує від нього, збиває з підвіконня горщик з фікусом, він розбивається, Кіра швидко збирає рештки гордика з підлоги і викидає за вікно. Обидвоє важко дихають. Кіра хапає зі стола книжку і декламує.

Кіра: Монолог! Я вас обдурила, аби страшне не сподіялося. На сполох кричати не буду. Але знайте, що кожна мить пробування вашого у келії може привести або чергову черницю, або саму ігуменію. І я можу стати найнещаснішою душею на цілий світ. Краще тікати крізь вікно, бо через сіни живе ігуменія. Із усього я догадуюся, що ви з батьком зв'язані якоюсь страшною і таємною справою, про яку ні люди, ні я не знаю. І знати не хочу. І думаю, що Пронь гірший від вас обох. І що він так само, як і ви, чужий моїй душі. Через те ідіть собі за цю високу ограду на свої стежки бурхливого світу, а мене облиште по цей бік неї, між стриженою акацією на куценькій стежці, яка веде із келії в церкву, а з церкви в келію. І я щодня молитимуся за свою, за вашу і за батькову душу. Прощайте.

Вітя: Кіра, дуже гарний монолог, але я скажу тобі "НЄ ВЕРЮ!". Занадто все ясно, постає питання навіщо ти страждаєш з самого початку монолога. Його треба нарощувати, як то кажуть, він повинен пробиватися поволі! Посій зерно! Посій зернину в холодну землю! слідкуй як вона росте, як їй складно, але вона не кричить, її не видно, її поки не видно, і коли вже з'являється зелене пір'ячко, тут ти вже можеш дати імпульсу, бо пшеничка пішла до гори. Глибокий вдих, і давай тиснути щоб пішов стрімкий ріст вгору, а далі колосіння, украшай красками, з однієї емоції на іншу, чи як то правильно казати в ваших театральних кругах?

Кіра: Колах!

Вітя: Шо?

Кіра: Театральних колах

Вітя: Колах

Вітя підходить ближче і тягнеться до Кіри.

Кіра: Дуже погано?

Вітя: Нормально, але краще ще порепетирувати, давай ще раз спробуй з моїми зауваженнями!

Кіра: Гхм! Добре! Зараз!

Вітя обіймає Кіру за талію.

Вітя: Кірочка! Ти така гарна, я так давно хотів тебе обійняти! З шостого класу, з уроку географії, де ти відповідала біля дошки про обізян. Помніш як ти відповідала про обізян? Не помніш? А я помню. З шостого класу я мріяв обійняти тебе отак як зараз!

Кіра: Дякую, ти теж дуже гарний! Вітічка! Вітька!

Вітя: Ти моя Кірка

Кіра: Мій Вітюша!

Вітя: Моя Кірюша!

Кіра: Кірюша? Це нібито мене звати Кіріл. Не називай мене так більше

Вітя: Вибач, не буду. Моя Кіра!

Кіра: Краще поцілуй мене!

Танцюють пристрасний іспанський танець румба.

В кімнату заходить мама, Кіра і Вітя відстрибують один від одного

Кіра: скільки разів я просила стукати?

Мама: ідіть їсти... все їй не так, Боже!

Мама уходить.

Кіра: пішли, Вітя

Вітя: пішли

Кіра: стій!

Акуратно знімає рукавички. Біжить до шафи, дістає санітайзер, пшикає йому і собі на руки.

Йдуть на кухню

Сцена IV

Кіра і Вітя сідають за стіл. Мама ставить на стіл тарілки і каструлю. За вікном темніє, електрики нема. Горить гасова лампа. На кухню заходить батько.

Мама: ти будеш їсти?

Батько: я будеш їсти

Мати: борщ чи кашу з гриби?

Батько: борщ чи кашу з гриби і сто грам

Мама: ясно, папа полетів кудись. З пігулками не можна сто грам!

Батько: можна! я їх не пив

Мати: в смислі не пив? ну я ж тебе просила, ти ж обіцяв.

Батько: налий мені сто грам, пожалуста, так хочеться випити.

Батько сідає за стіл

Мати: (дивиться на глядачів та урочисто оголошує): А зараз – монолог про кохання!

Мати:

“Я люблю тебе НЕ за те, що ти робиш замість мене все, що я ненавиджу – протираєш окуляри,

обрізаєш мені заусениці,
точиш ножі,
заправляєш підковдру
та ріжеш лимон.

Не за те, як ти говориш слово "приЧЕпити". Не за
впертість.

Не за твої книжки по всій хаті і не за десять твоїх
піджаків. Точно не за них, бо вони займають майже
всю шафу.

Не за те, що ти можеш вкусити себе за середину
долоні.

Не за те, що ти щосуботи купуєш мої любимі цукерки
Джек в шоколаді.

Не за те, що ти пам'ятаєш імена моїх друзів.

Не за те, що ти в кінці місяця завжди маєш в значці
гроші.

Не за те, що твоя мама в'яже мені теплі светри, по
одному светру на рік.

Я люблю тебе за те, як ти дивишся на собак, котів та
дітей.

І на мене."

Мати насипає борща батькові, дістає пляшку горілки,
ставить на стіл. Наливає собі і батькові. Вітя і
собі підсуває шклянку до мами.

Вітя: і мені плесніть половину, бо голова болить
сьогодні щось цілий день, то трошки розслабитися під
вечір можна. Важкий день сьогодні - і за те думав і
за те думав, не все зробив що задумав, але задумав
багато. Зустрівся з важними людьми. Ви не подумайте,
що я ще молодий. Я таких людей знаю, я з такими
людьми в запльоті. Ви б дізнались - ахнули. Якщо
пропрацював мужик гарненько, то і випити він має
право. Я отак і своїй жінці скажу, і як на то справа
пішла, то хочу просити руки і серця вашої доньки, що
скажете Галина Іванівна, Петро Дмитрович?

Мати (до Кіри): А ти не вірила. Ось, тільки викинула
фікус - кавалер!

Батько вже випив і почав смакувати борщем. Коли Вітька договориє свою фразу, Петро Дмитрович бачить дятла за вікном, який махає йому лапою. У відповідь батько починає махати рукою дятлові. Всі обертаються до вікна, але дятел вчасно ховається. Батько вибігає на вулицю. Повертається через секунду. Бере пляшку горілки і стопку зі стола.

Батько: Люда, це все стрес, ти ж знаєш що я не п'ю, скажи це дітям! Діти, це просто стрес, просто стрес!

Вибігає. Повертається через секунду. Бере стопку матері.

Батько: В мене буде серйозна розмова! Не турбувати мене!

Батько вибігає.

Мама: Боже, що відбувається?! Вікторе, ти нас вибач, щось батько перехвилювався. Я дуже рада чути, що у вас є серйозні почуття і не менш серйозні плани. Мое серце материнське відчувало, що діло рухається до свадьби.

Віктор: У нас дуже серйозні плани. Правда Кіра?

Кіра: Я не знаю, я ще нічого не рішила.

Кіра: (дивиться на глядачів та урочисто оголошує): А зараз – монолог про кохання!

Кіра:

Я буду любити тебе вічно.

Не таку вічність як її собі уявляють люди – нещасні п'ятсот років у всратому доміку на вершині гори.

Ні, справжню вічність.

Таку вічність, як поїздка в маршрутці номер сім, в час пік, коли на вулиці плюс сорок і дуже хочеться пити, а води в пляшці – один ковточок і той вже гарячий.

Таку вічність як коли останній тиждень перед новим роком і треба зробити дофіга домашки і ще піти на ринок помагати тітці продавати гірлянди, щоб

заробить грошів і всіх привітати, а в перерві встигнуть до мами на роботу, бо вона попросила допомогти, а на новий рік ми будем цілу ніч їсти салати і дивитись телевізор і він вже ось-ось, він вже так скоро, але цей тиждень все триває і триває, триває і триває.

Таку вічність я хочу з тобою бути. Прожити її геть всю повністю,

кожен, сука, день,

кожну хвилиночку,

кожну секундочку

виїсти,

вижерти,

вирвати собі цей час разом.

Мама: А звідки в тебе Льоліне кільце?

Кіра: Шо?

Мама: Це ж Льолі мама подарила, там такий камінь незвичайний

Кіра: Щось ти плутаєш. Це мені Вітя приніс.

Мама: Ну може. Просто камінь схожий.

Вітя: Це ви щось Галино Іванівно, плутаєте.

Мама: Вибачте, це мені показалось. А ти Кілочка рішай. Тобі ж не завжди буде сімнадцять років.

Кіра: Мама!

Мама: Шо мама?

Кіра: Нішо.

Мама: А цій все не так! Боже!

Мама уходить в кімнату

Перша: Все їй мамка правильно каже. От в мене була сусідка 41 рік і вона все не могла ніяк знайти своєї долі. Вже і в газету писала і проявляла активність до чоловіків – і все глухо. А сама була симпатична. Поки молода була – всі її знайомили, радили ходити кудись, а вона казала що не спішить. Нічого не

слухала, пройшов час, а потім раз і їй вже за 40 і сама, сидить і плаче, каже яка я дурна була.

Третя: Я за свого чоловіка молилася два роки до святого Миколая. Свічки в церкву ходила ставила.

Друга: А в мене сестра в 35 вийшла вперше заміж.

Треба змінювати нюні на оптимізм і усе буде.

Третя: Та сусідка або хотіла принца, або не вміла спілкуватися з чоловіками і притягувати їх до себе.

Треба більше ходити між люди. Як казала моя бабка – не будь надто солодкий щоб швидко ковтнули, і не будь надто гіркий, щоб швидко виплюнули.

Перша: Просто в неї всі подруги одружені, у всіх діти, а вона одна, от і плакала. Подруги підтримували, разом проводили свята, але марно.

Друга: Їй треба було на деякий час полишити подруг, бо як не крути, чоловік не дуже хоче ділити жінку навіть з подружками, не завжди це розуміє. От мій Ромка не хотів мене ділити.

Третя: Треба працювати над собою, можна піти до психолога, відпустити минулі стосунки, змінити свої внутрішні переконання. Як казала моя баба:

“У вас курка, в нас когут.

Най ся трохи поскубуть”

Перша: А потім вона під автобус попала і стала не тільки одинока, а ще й хрома.

Всі хором: Та ти шо!

Друга: Я думаю не треба їй за Вітьку виходити.

Вітьку матір нагуляла і ростила без батька. Хіба може такий стати нормальним чоловіком? Краще жити з котом аніж зі скотом.

Перша: Була б я Кіриною матір'ю, я б її до гадалки відвела. Їй точно пороблено. Ви подивіться на неї.

Друга: Не жартуйте з гадалками, по-перше, це все обман, по-друге, це прикличе прокляття в ваше життя.

Сцена V

Вітя: Кіра, що трапилось?

Кіра: Це я в тебе хочу запитати: що сталося? Яку серце, яке руку? Короче Вітя шо ти намов?

Вітя: хай твої уста мовчать, вони створені для поцілунків, вони створені для тертя тільки об мої уста! Мені вистачило тільки одного дотику, якого я

чекав аж цілих чотири роки, п'ять місяців і три дні, щоб зрозуміти що наші душі повинні поєднатися навічно, і більше не розлучатися

Кіра: не хочеш зі мною в театральний?

Вітя: Кіра, Кірка, Кірюша, як ти ще умудряєшся жартувати в такі щемливі моменти? Ні, я агроном по походженню, по роду, прадід мій був агрономом, дід мій був агрономом, батько мій був агрономом, ще дід по мамчиній лінії, і прадід по батьковій лінії, отримується це батько моєї бабусі, мамки мого батька, а і ще прадід по материній лінії, це виходить батько діда про якого я вже казав І я теж буду агрономом!

Кіра: я трошки заплуталась, але це зараз не важливо

Віктор: Кіра, ти не думай, у мене до тебе все серйозно, я вже все спланував, у мене було на це багато часу. Як тільки можна буде виїхати, як тільки тут стане спокійніше і наші візьмуть Харків, я увезу тебе. Ми будемо щасливо жити, обіцяю тобі. Я увезу тебе в підмосков'є. Там в мене будуть поля. Ми спочатку будемо жити за садовим кільцем, але недовго, я піду вчитися і одразу в поле – на практику і на роботу. Я буду багато працювати, щоб у тебе було все! Ти будеш жити зі мною в центрі Москви на самому верхньому поверсі!

Кіра: я не звикну до твоїх жартів, занадто гострі

Вітя: я не жартую

Кіра: Вітя?!

Вітя: Кіра?!

Кіра: Вітька?!

Вітя: Кірка?!

Кіра: Вітюша?!

Вітя: Кірюша?!

Кіра: Вітя! Ти мене напружаєш. Кажіть що жартував і ми продовжимо.

Вітя: Почекай, почекай! Ти хочеш сказати, що ти за нациків?

Кіра: Я не розумію твого питання! Вітя ти що дурак?

Вітя: Ааа! Я думав ти за наших!

Кіра: Я за наших!

Вітя: Ні, це я за наших, а ти не за наших!

Кіра: Та за яких ти наших, еслі ти за нациків?

Вітя: Це ти за нациків, а я за наших!

Кіра: Так, стоп. Вітя, скажи мені прямо – ти за москалів?

Вітя мовчки розстібає курточку, на ньому футболка з портретом Леніна.

Кіра: ти їбанувся?

Вітя: Та походу це ти їбаналусь!

Кіра: Ти як розмовляєш зі мною?

Вітя: Вибач, та ні не вибач. Я не розумію як ти можеш бути за хохлів.

Кіра: Пішов на хуй з мого дома

Вітя: Ого. І ти теж іди на хуй

Вітя виходить і стукає дверима.

Кіра йде зі сцени, вертається з відром води і шваброю. Ставить відро і швабру. Уходить. Вертається і виносить три пляшки з м'якими засобами. Дістає з кармана пакетик, в якому два волоських горішка, обережно кладе їх собі в рота, надягає маску, резинові рукавички. Виливає по черзі у відро вміст пляшок.

Кіра починає прибирати кімнату і говорить з посиленою артикуляцією.

Кіра: У четвер четвертого числа о четвертій дня у центрі столиці садівник розсадівникувався. Та так розсадівникувався, що разом з садом троянд висадив ще й сад азалій, сад каприфолій та розарій у садочку навпроти, потім ще навпроти, та ще навпроти. Там, де росла липа біля Пилипа, який жив із Пилипицею та пилипеленятами. Якраз із пилипеленятами у цей час пиляв Пилип поліна з лип. Притупив пилку Пилип. А потім Пилип і Пилипко поливали липки. Виросли липки й у Пилипа, й у Пилипка. А Пилипиця напекла пироги перепечені...

Стук у вікно в іншій кімнаті. Чути як мати його відкриває. Впродовж цих подій Кіра сильно і старанно вручну мие підлогу.

Мати: Та хто там ще?

Голос з-за вікна: Я прийшов сказати, що нема більше нашої Льолі. Сирормякін її вивів на двір і застрелив в спину.

Мати: Божечко, яке горе! Толік давай в хату заходь, куди ти зараз підеш? Заходь, заходь до нас, у нас і борщик і сто грам есть.

Голос з-за вікна: Прощай Галько. Бережи себе.

Мати: Ти куди? Ану стій! Стій кажу тобі. Толя! Куди ти, дурний? Ти що зібрався робить? От щас я вилізу і дам тобі! У вас же діти, внуки! Здурів на старості?

Мати важко вилазить на вулицю через вікно і там падає в кущ. Чутно як вона ломиться по кущам.

Мати: Толік! Толік! Стій! Зажди мене!

Кіра з жахом дивиться на кільце в себе на руці, знімає його і викидає. Кільце перелітає сцену і потрапляє в Другу бабку, яка дрімає над в'язанням. Бабка просинається.

Сцена VI

Батько і дятел сидять в гаражі за столом. Батько розливає горілку

Дятел: Мені лити половину

Батько: Домовились!

Дятел: Ти закуска не брати?

Батько: Не брав. А що тобі треба?

Дятел: Личинка, або просто комашка, навіть горіх можна

Батько: Може борщ?

Дятел: Ооо! Борщ смачно, але я їсти вдень його, вже не можу, дякую!

Батько: що ж тоді тобі?

Дятел: Давай пити!

Дятел і батько цокаються і випивають!

Батько: Ти звідки до нас??

Дятел: Я з Сирії

Батько: А сюди як потрапив?

Дятел: Так тут всі дятли – сирійські. Я прилетіти два місяці тому, допомагати. У нас там вже заморожений фронт. А у вас свіжий.

Батько: У нас тут небезпечно.

Дятел. В 2015-му росіяни вбили мою бабку на дереві біля лікарні за допомогою свого адського озупия С-300. А потім ще два двоюрідні брати в Алеппо. Я перевіз сюди сім'ю, а сам лишитись і передавати повстанцям розвідувальні дані. Я літати за допомогою свої крила. Мої діти тут вирости на ваших жуках.

Батько: Ти тут два місяці, і вже так знаєш мою мову?

Дятел: Так, бо я вчить її! Мова це дуже важливо коли воювати з росіянами.

Батько раптово сідає дуже прямо, закриває очі і з чіткою артикуляцією дикторським голосом говорить:

Історичні дати, коли українська мова зазнавала заборон і утисків:

1627 рік. Наказ царя Михайла про спалення всіх примірників українського «Учительного Євангелія» Кирила Ставровецького та інших українських книг.

1720 рік. Указ Петра I про заборону книгодрукування українською мовою

1763 рік. Указ Катерини II про заборону викладання українською мовою у Києво-Могилянській академії.

1769 рік. Заборона Синоду РПЦ друкувати й використовувати український буквар.

1863 рік. Циркуляр міністра внутрішніх справ Петра Валуєва. Заборона друку літератури українською мовою.

1876 рік. Указ імператора Олександра II. Повна заборона друкувати, ввозити з-за кордону та поширювати книги українською мовою; заборона вистав і пісень; заборона викладання українською.

1884 рік. Заборона імператора Олександра III на українські театральні вистави.

1888 рік. Указ Олександра III про заборону вживання української мови в офіційних установах і хрещення українськими іменами.

1920-ті роки. Початок репресій проти діячів «українізації».

1933 рік. Розстріляне відродження. Телеграма Сталіна про припинення «українізації» та фізичне знищення української інтелігенції

1970 рік. Наказ про заборону написання наукових текстів українською мовою.

Батько відкриває очі та міняє позу на звичайну.

Дятел: Нетипова поведінка

Батько: Вибач.

Дятел: Нічого, це у всіх буває.

Батько: Давай ще по одній і розкажеш як я маю врятувати Ізюм?

Дятел: Давай пити!

Батько і дятел випивають

Дятел: Честно, я забути!

Батько: Шо забути?

Дятел: Як врятувати Ізюм

Батько: Як так?

Дятел: Мене проінформувати, але я забути!

Батько: Все пропало!

Дятел збирається уходити, повертається. Наливає собі рюмку горілки, випиває.

Дятел: Молись ізюмчанин, і в тебе вийде!

Дятел йде. Батько починає молитися.

(Батько засинає і бачить сон: Шеренги росіян організовано підходять до краю терикону і рядами, по черзі падають вниз.)

Перша: Холодно сьогодні

Друга: Да, весна вже не та.

Третя: А коли воду включають, хто знає?

Перша: Я виходила з під'їзда і там якийсь один мужичок стояв кутив. Я спитала чи буде вода, а він каже, що поки не буде.

Третя: Один хто?

Перша: Ну цей. Мені кстаті здається він до моєї невістки клінья підбиває. А вона йому глазки строїть.

Друга: Як вона йому глазки строїть, еслі ти кажеш що вона з дому не виходить

Перша: Як як? З балкона. Щось вона сьогодні цілий день вішає більйо. Стірає і вішає, стірає і вішає.

Друга: От паскуда!

Перша: Я спокійно, з материнською любов'ю їй кажу - що ж ти дитино, змінєш моему синочку?

Друга: А вона?

Перша: А що вона? Глазами оцими своїми коров'ячими на мене дивиться нагло. А синочок мій заходить і каже - мамо, відчепіться від неї. Ну ви представляєте собі таке?

Всі хором: Та не може бути

Перша: А я свого сина не так виховувала.

Третя: І що?

Перша: і всьо.

Третя: Ужас.

Друга: Кіру жалко. Це ж він в наступній сцені її згвалтує і вб'є

Третя: Так а що ми можем зробити? Ми надприродні сили. Ми можем тільки наблюдать за круговертью людських шляхів.

Друга: Я не знаю, як вам, а мені з цим буде жити неприємно

Третя: Ну а що ми можем вдіяти, єсть же певні правила, обмеження

Перша: А я согласна. Які тут обмеження можуть бути, коли таке робиться.

Третя: Я думаю у нас можуть бути проблеми

Друга: Як казала твоя бабка: "Іноді треба ризикнуть"

Третя: Не казала вона такого.

Друга: Але могла б сказати.

Третя: Це не дуже в її характері

Дятел (з'являється в лучах світла): Ви давайте тут швидше рішайте

Друга: Ми вже готові

Третя: В місті дуже багато некротичного негативу, погостна робота

Дятел: Ви ідете чи ні?

Перша: Ми ідем.

Третя і перша встають і уходять з дятлом.

Сцена VII

Кіра домиває підлогу і каже до себе: Ну нарешті в хаті порядок.

В двері страшно стукають.

Кіра: Хто там?

Голос: Откривайте!

Кіра: Це хто говорить?

Голос: Немедленно откривайте, ето власті!

Кіра відходить від дверей до стіни.

В цей час Друга встає, повільно знімає з себе пальто і розпускає волосся, вона вдіта в синє плаття з воланами на рукавах.

Двері вибивають, входить Сиромякін з автоматом на плечі та Вітя. Двері б'ють в стару шафу. Шафа шатається і страшно скрипить.

Сиромякін: Ето та самая нацистка?

Вітя: Ето она. Так точно.

Позаду них Друга підходить до шафи і штовхає її. Шафа дуже повільно падає на Сиромякіна.

Шафа б'є по Сиромякіну згори, і прибиває його до полу, з-під шафи стирчать його ноги і приклад автомата.

Вітя і Кіра, одночасно кидаються до автомата, але Кіра встигає перша. Вона наставляє автомат на Вітю. З вулиці хтось гукає.

Під шафою ворухиться Сиромякін. Друга бере лом біля стіни і двічі б'є ним по виступаючим частям Сиромякіна з дальньої сторони шафи. Глядачам видно лише як смикаються ноги Сиромякіна. Друга ставить лом назад до стіни.

Голос з вулиці: Іван Івановіч у вас всьо харашо?

Кіра робить знак Віті автоматом. Вітя хитає головою.

Вітя (до Кіри): Віддай. Ти ж навіть не знаєш де в нього запобіжник.

Кіра, передьоргує запобіжник: Ти за кого мене маєш?
Ану кричи йому, а то встрілю!

Вітя, кричить на вулицю: Всьо харашо.

Голос з вулиці: Ета точна?

Вітя: Так точна.

Кіра: Тепер глянь, що там з ним.

Вітя намагається відсунути шафу, Друга тримає шафу ногою, у Віті не виходить відсунути.

Вітя: Я не можу, вона важка. Дура, ти хоч розумієш, що якщо ми його не спасем – нас за це розстріляють!

Кіра: А ти хотів, щоб тіки мене розстріляли?

Вітя: Та ні, я тільки напугать тебе хотів, ти пробач мене! Пробач! Я просто хотів, щоби ти переосмислила свою поведінку.

Кіра: Я переосмислила. Тягни шафу бо я тебе встрілю!

Вітя стрибає до стіни де стоїть лом, бере його і йде на Кіру.

Вітя: Повільно поклади автомат на підлогу і пни його до мене. Я не хотів, це ти мене змушуєш тобі погрожувать.

Відчиняються двері в сусідню кімнату, заходить тато з велосипедом в руках.

Тато: Я ж казав, що я його починаю? Ось я починив.

Він бачив Вітю з ломом і б'є його по голові велосипедом. Вітя падає.

В дверях з'являється дятел і махає крилом батькові.

Дятел: Хапай автомат і йди за мною! Наші вже штурмують місто! Тоді захопив пункт зв'язку.

Здалеку лунають вибухи і звуки бою.

Голос з вулиці, наближається: Іван Івановіч, там прарив, паєдемте!

Тато кричить у відповідь глибоким басом.

Тато: Чекай в машині! Ой, блін. Жді мене в машині!

Голос з вулиці: Ета хто гаваріт?

Російський солдат заходить в дім і бачить Кіру з автоматом.

Солдат: Бросай ружье!

Кіра кидає автомат, він випадково стріляє. Солдат падає. Батько вибігає за дятлом.

Кіра: (дивиться на глядачів та урочисто оголошує): А зараз – монолог про кохання!

Кіра:

“Проходь мені всередину.

кажу тобі ввічливо.

Проходь,

сідай там де сорок дві твої фотки,

сорок два ракурси,

сорок два доторки.

Там тепло,

натоплено, натоптано, намолено, нашоптано.

Там так

ніби восени йдеш в школу під дощем,

в кросівках хлюпає, сидиш в мокрих,

а після шостого уроку приходиш додому,

знімаєш кросівку,

береш рушник з батареї

і загортаєш ногу.

Там так

ніби зустрічаєш на площі свого коханого.

Він обертається,

гарний, мов спливаюче повідомлення про зарплату.

Тож, я кажу тобі ввічливо:

– Проходь мені всередину.

Сідай.”

В двері заходить мама з сумкою. Вона оглядається навколо.

Кіра: У нас ще є доместос? Той що був в гаражі закінчився.

Мама: Я не знаю. Напевно вже немає. Я ходила з Толіком брать пункт зв'язку. Я відволікала, а Толік брав.

Кіра: Взяли?

Мама: Ми би самі не справились. Але як тільки ми почали, половина росіян впали мертвими, а потім прилетіла ціла зграя птахів і давай клювать тих, які другу половину росіян. Я придивилась – а то наш тато прийшов і навколо нього – дятли. В одного дятла в лапах червоно-чорний прапор. І він їм отак маше зі сторони в сторону. Отак.

Мама дістає з сумки прапор, залазить на повалену шафу і маше прапором.

Сцена виглядає, як картина "Свобода веде народ" французького художника Ежена Делакруа.

Кіра (виходить до глядачів): Але знаю, що тоді, коли вони квапилися в далеку путь, велика хмара підійшла була під сонце і що сонце, прорвавши її в трьох місцях, впиралося трьома блискучими стовпами проміння у поля. І серце запевняло думку, що то не сонце, а велетенський фотографічний апарат на золотім тринозі, кимсь на землі покинутий. І що земля летить і він на ній летить у чорну ніч, між густі зорі, за які конче зачепиться, і вони його стягнуть із землі у світову безодню. І тоді скільки б ми не питалися зір, землі і міжсвітових просторів: які світлини лишилися в апараті непросвітлені, то нам би довелося ждати відповіді довіку. Бо ми знаємо, що все на землі з'являється, аби безслідно згинути на ній, але коли і залишити якийсь слід, то не надовго. І розголос про нього щоб ішов не довше від луни на живий голос у лісі раннього ранку над кручею.

Сцена VIII

Ніч.

Три бабусі в підвалі на пластикових стільчиках під синьою фарбованою стіною. Всі три в'яжуть з ниток, які ведуть в один величезний моток ниток.

Перша: Бачили як багато людей постраждали в тому районі?

Друга: Я бачила один виступав, що цей район найгірше захищений

Третя: Як так?

Друга: Це від районної влади залежить

Перша: Так там ракета в дом попала і до самого підвалу пройшла. А ми з вами навіть не в підвалі, на секундочку.

Друга: Я чула від рідної тітки того хлопчика, який вижив. Це була крилата ракета, а ніяка не балістика і вона отак на п'ятий поверх зайшла і вверх

Третя: Куди вверх?

Друга: Вверх пішла отак, вверх, вверх і вийшла

Третя: Що ви його слухаєте, того мальчика, він що вояка? Звідки він знає?

Друга: Ну якщо він там був

Перша: Заспокойся Ніна

Друга: Та я спокійна

Третя: А в мене дочка поймала радіо і там кажуть, що Путін хоче закінчити війну

Перша: Та хто там хоче! Хто там хоче! Он у вікно гляньте – там видно що він хоче! Ні, зараз краще не виглядуйте. Це я так, до слова. Чуєте, летить?

Друга: Він ще хотів бути переговорником в Ірані

Перша: Хто?

Друга: Да Путін же

Перша: А Байден йому сказав – ні. І він обідився

Третя: А Китай такий хитренький – і нашим, і вашим

Перша: Там ще Корея

Друга: А у Байдена всі розмови тільки про гроші, гроші і гроші. Нашо йому ті гроші, він їх на той світ забере?

Перша: А я думаю Байден просто його, Путіна, за шерстю зараз гладить, за шерстю. Але в нього зовсім інші мислі

Друга: Я не думаю, що в нього інші мислі

Перша: А я думаю в нього зовсім інші мислі. Я навіть в цьому впевнена, що в нього зовсім інші мислі.

Третя: Я вже спать лягла, думаю час ночі, пора спать, навіть птахи все замовкли і дощ. Мені один нашій вояка мені сказав, що вони не стріляють коли дощ.

Друга: Чого?

Третя: Не знаю, може вода в дуло заливається і мішає там.

Друга: Кому вона там мішає?

Третя: Пороху напевно. Там же порох горить? Не збивайте мене. Так от, я думаю – дощ, снаряди вже сьогодні не полетять. А вони полетіли.

Друга: А я знала, що так буде. Я не лягала, бо я не люблю отак просинатись і серце калатає.

Перша: Заспокойся, Ніна

Друга: Та я спокійна

Третя: Там вже вони дрон спеціальний зробили з камерою, щоби бачить в прямом ефірі, як людей вбивають

Друга: У мене уже нерви від звуку сирени, неважливо чи щось летить, чи хтось просто кнопку натиснув випадково.

Перша: А ви не нервуйте. Їм цього і треба.

Друга: Он Путін сказав, що українцям буде тіки гірше

Третя: Хай йде в сраку, я вибачаюсь. Хай в сраку іде.

Друга: Це да.

Перша: Правильно. Оце ви зараз правильно сказали. Хай в сраку іде.

(В п'єсі використані цитати з повісті Тодося Осьмачки
"Старший боярин")